

kostela a zastupitelstvo těch, kteří jsou povinni, kdyby jmění nestačilo, zapravovati náklady na potřeby kostelní a kteří jsou podpůrně právi ze závazků kostela nebo církevního ústavu. § 42 pak stanoví, že podle pravidla, vyřknutého v § 41, spravovati mají jmění kostelů farních společně správce fary, osada farní a patron kostela. Jde-li tedy o jmění kostelní, jest ohláška u patrona postačitelna, poněvadž patron společně s ostatními výše jmenovanými orgány jest hospodářským správcem a není proto třeba, by nárok u každého z těchto několika orgánů, k správě povolaných, zvláště byl ohlášen. Ohláška u patrona stačí tím spíše, když pro nedostatek zákona prováděcího slíbeného v § 43 zákona ze dne 7. května 1874, č. 50 ř. z. skutečně v rozsáhlých obvodech, jmenovitě v Čechách, správa jmění kostelního i dnes ještě jest v rukou patrona, na něž dohlížíjí církevní a státní úřady dozorcí (sr. Mischler-Ulbrich, Oesterreichisches Staatswörterbuch II. vydání, 3. svazek str. 89 a citované tam doklady). Z toho, co uvedeno, plyne, že přihláška byla v tomto případě učiněna správně u patrona jakožto zákonitého hospodářského správce vlastníka požadovaných pozemků a že opačné stanovisko stěžovatelčino je mylné. Na věci nemůže ničeho změnití okolnost, že naznačeným výnosem místodržitelství v Praze byly pozemky ty přiřknuty nynějšímu obročníkovi v držení a hospodářskou správu; dlužnou dle jasného znění § 12 zákona ze dne 27. května 1919, č. 318 sb. z. a n. ohlásiti nárok vlastníku u pozemku nebo hospodářské správě vlastníkově. Pro posouzení otázky vlastnictví k požadovaným pozemkům jest však rozhodným stav pozemkové knihy, na jehož pravdivost a správnost spoléhati byli jmenovaní pachtýři vzhledem k zásadě publicity veřejných knih oprávněni, a nikoli stav vytvořený interními akty a předpisy, jichž znalosti na třetích nesúčastněných osobách nelze požadovati.

Čís. 455.

Nelze zřídití zástupce nebo náměstka obhájce svazku manželského pro jednotlivé úkony procesní.

(Rozh. ze dne 23. března 1920, R I 155/20.)

Odvolací soud zamítl usnesením návrh obhájce manželského svazku, by pro odvolací líčení byl ustanoven pražský advokát jako obhájce svazku manželského, ježto není příčiny, by zřízen byl ještě druhý obhájce svazku manželského, dokud prvně zřízený svého úřadu sproštěn nebyl a není též závad, by při ústním odvolacím líčení spis odvolací pro případ nedostavení se obhájce svazku manželského nebyl přečten.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu obhájce manželského svazku.

Důvody:

Návrh, o němž soud odvolací rozhodoval, zněl, aby pro odvolací líčení byl ustanoven advokát pražský jako obhájce svazku manželského. Pokud rekurent vytýká, že mu nešlo o to, by byl zřízen druhý obhájce manželského svazku, jak soud odvolací předpokládá, nýbrž o to, by pro líčení odvolací byl zřízen obhájce manželského svazku jako substitut, má pa-

trně na mysli ustanovení § 67 c. ř. s. a § 14 nařízení ministra práv ze dne 15. ledna 1917 čís. 32 ř. z., čemuž nasvědčuje i poznámka rekurentova, že se tak děje ve všech věcech chudých, tím spíše arci ve věci opatrovnícké, týkající se obhajoby manželského svazku stran — jako v tomto případě — nemajetných. Leč výše naznačených ustanovení nelze zde užiti, ježto platí jen pro zástupce chudých stran, obhájce svazku manželského však není ani stranou, ani zástupcem stran, ani konečně opatrovníkem, pro některou stranu zřízeným, nýbrž ustanoven jest za tím účelem, by hájil veřejných zájmů na zachování manželství, a to po celé řízení zavedené pro neplatnost manželství neb o rozluce manželství. Není pak zákonného ustanovení, které by soudu poskytovalo možnost, zřídití náměstka nebo zástupce obhájce svazku manželského pro jednotlivé úkony procesní. Nechce-li obhájce svazku manželského vzdáti se toho, by byl položen rok k ústnímu jednání odvolacímu o jeho odvolání, nebo nechce-li osobně se účastniti roku odvolacího po případě sám si zřídití zástupce pro líčení odvolací, musí se spokojiti s tím, že se líčení odvolací provede bez jeho účasti.

Čís. 456.

Odevzdání prohlášením po rozumu §u 428, druhý případ, obč. zák. předpokládá, že přejímatel jest již, arcif bez držitelské vůle, v takovém poměru k věci, že jest s to, by s ní libovolně a výlučně nakládal.

Okolnosti, v nichž lze spatřovati odevzdání znamením, nejsou v § 427 uvedeny výlučně. Stačí všeliké jednání, jehož zvláštním a výlučným účelem jest, projevití určitou vůli, a z něhož lze na venek nepochybně seznati, že došlo k přechodu věci do jmění nabyvatele provázenému přechodem vlády a moci nad věcí.

(Rozh. ze dne 23. března 1920, R I 158/20.)

Žalobkyně byla zůstavitelovou hospodyní, a měla klíče od jeho věci, v bytě se nalézajících. Krátce před svou smrtí prohlásil k ní zůstavitel před svědky, »že jí všechno, jak to stojí a leží, daruje«, při čemž rozkládal rukama a ukázal též na psací stolek, v jehož zámku trčel klíček, a kde byly uzavřeny cenné papíry, podotknuv, že »to, co tam jest, je k tomu, by měla býti z čeho živa«. Žalobkyně tvrdíc, že jí zůstavitel věci daroval, domáhala se na pozůstalosti, by jí byla vydána celá řada věcí nalézajících se v zůstavitelově bytě i mimo něj, jmenovitě pak cenné papíry. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl po stránce právní v důvodech: Smlouva darovací vyžaduje k svému uskutečnění odevzdání věci (§§ 938, 943 obč. zák.), darovací sliby vyžadují dle § 1 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. ku své platnosti sepsání notářského spisu. V tomto případě odevzdání se nestalo, neboť nebylo na straně nabyvatelky uchopovacího činu (§§ 426, 427 obč. zák.). Okolnost, že žalobkyně jako zůstavitelova hospodyně měla od dřívějšíka od nábytku klíče a věci ve své moci, nemá významu, poněvadž jí je zůstavitel neodevzdal na znamení převodu vlastnictví, nýbrž měla je pouze jako jeho hospodyně v uschování, klíče pak od psacího stolku, v němž byly cenné papíry, jí vůbec nedal, neboť klíč zůstal i po daro-